

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: JUDr. Z. A.**, nar. „X“, „X“, t.č. Ústav na výkon vazby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29.11.2011, č.j. 10421/11-1500-505332,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29.11.2011, č.j. 10421/11-1500-505332, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích o zřízení zástavního práva ze dne 20.4.2011, č.j. 57360/11/196940506299, kterým bylo podle § 170 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, k zajištění neuhrazené daně z nemovitostí v celkové výši 454 523,- Kč zřízeno zástavní právo.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo

původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá principiálně nezákonný postup správních orgánů a především protiústavní postup správce daně. Dále uvedl, že žalovaný kladl v žalobou napadeném rozhodnutí důraz na zákonnost svého postupu, ale nezabýval se otázkou ústavně konformní ochrany žalobce ze závazků České republiky z mezinárodních smluv zaručujících dodržování zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení i v řízení před správním orgánem. Dále poukázal na postup správce daně v rozporu se závazkem České republiky zakotveným v ustanovení § 25 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“), kterým se Česká republika zavázala zahraničním osobám poskytnout nezákonnou majetkovou ochranu. Dále namítl, že se žalovaný nezabýval diskriminací zahraničních osob Českou republikou neplněním ústavní povinnosti podle čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zákonem upravit podmínky a podrobnosti soudní ochrany majetku zahraničních osob zaručené v § 25 obchodního zákoníku, oproti např. právu na řádnou správu podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, které Česká republika upravila zákonem i náhradě škody způsobené nesprávným úředním rozhodnutím či nesprávním úředním postupem.

Namítl, že žalobou napadené rozhodnutí porušuje jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces, které v rámci práva na řádnou správu přísluší každému i v řízení před správním orgánem. Pohrdáním přirozenoprávními principy ústavního a mezinárodního práva státní mocí se stává zákon nástrojem zločinu. Dle žalobce pak umožňuje, aby mezinárodním právem zakázaná korupce zneužití státní moci k nelidskému zacházení byla beztrestná a mohla být utajeně povyšována na metodu vládnutí. Přirozenoprávními principy ústavního a mezinárodního práva je v rámci spravedlivého procesu ex offio vázán nejen soud, ale i každý jiný orgán státní moci při výkonu své pravomoci nezávisle na zákonu, a to v každé fázi řízení.

Žalobce se u soudu dovolává ústavně zaručené soudní ochrany základních práv cestou ústavně konformního spravedlivého procesu vylučujícího jakoukoliv diskriminaci žalobce jako občana i jako advokáta. Dle žalobce bylo zasaženo do ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces s právním zastoupením žalobce před soudy a jinými státními orgány v souvislosti s úkladnou vraždou jeho právního zástupce JUDr. E. V. Žalobce nemůže považovat Českou republiku ani Slovenskou republiku za země pro sebe bezpečné.

Dále žalobce poukázal na porušování mezinárodních smluv zavazujících Českou republiku k dodržování mezinárodního zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení, a to zejména na porušování Úmluvy o zákazu nelidského zacházení publikované pod č. 143/1988 Sb., Trestněprávní úmluvy o korupci publikované pod č. 70/2002 Sb.m.s. a Občanskoprávní úmluvy o korupci publikované pod č. 3/2004 Sb.m.s.

Dále se žalobce ve vztahu k právu na zastoupení nezávislým advokátem dovolával následujících ústavních principů:

- čl. 4 Ústavy ČR – zaručení ochrany základních práv a svobod soudní mocí každému,
- čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR – závazek České republiky dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva,
- čl. 10 Ústavy ČR – zahrnutí mezinárodních smluv do právního řádu České republiky a aplikační přednost těchto smluv před zákonem,
- čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR – povinnost soudu předložit v případě kolize zákona s ústavním pořádkem věc Ústavnímu soudu,

- čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – závazek České republiky zajistit každému, jehož práva a svobody zaručené Úmluvou byly porušeny, účinný právní prostředek nápravy před národním orgánem,
- čl. 267 Smlouvy o fungování EU – pravomoc soudu členského státu požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Smluv, vyvstane-li taková otázka v řízení, a rozhodnutí o této otázce považuje soud za nezbytné k vynesení svého rozsudku,
- čl. 1 Listiny základních práv a svobod – deklarace, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné,
- čl. 36 Listiny základních práv a svobod – zákaz ochranu základních práv a svobod vyloučit z pravomoci soudní moci,
- § 62 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) – odkaz na soudcovský slib, dle kterého je každý soudce vázán závazkem řídit se při výkonu soudcovské funkce právní řádem České republiky, jehož základem je ústavní pořádek,
- § 82 zákona o soudech a soudcích – dle kterého odpovídá soudce za odbornou úroveň výkonu soudcovské funkce.

Žalobce uvedl, že bezpráví, jehož se dopouštějí státní orgány, je o to nelidštější, že je skrytě prosazováno v individuálních kauzách formálně pozitivistickou aplikací zákonné úpravy způsobem zcela pomíjejícím přirozenoprávní principy ústavního a mezinárodního práva.

Soudní ochrany se žalobce domáhá proti majetkovému útlaku orgánů státní moci, vedeném v zájmu palmárního dlužníka žalobce České strany sociálně demokratické, která se podílí na výkonu nejen státní ale i s Českou republikou společně sdílené komunitární pravomoci. Žalobce poukázal na skutečnost, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky svědčící mu z různých titulů i vůči státu, v důsledku čehož znemožňuje stát žalobci plnit jeho závazky nejen vůči státu. Poukázal na snahu dehonestovat žalobce jako neplatiče.

Současně se žalobou učinil žalobce návrh soudu na postoupení věci Soudnímu dvoru EU k zodpovězení předběžné otázky:

- zda je slučitelné se závazky členského státu EU na ochranu institutu nezávislosti advokacie na státní moci, aby státní orgány členské země EU vymáhaly majetkové nároky státu na advokátovi, kterému členská země neposkytla proti subjektu podílejícímu se na výkonu státní moci členské země EU řádně ochranu základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie na státní moci, práva na odměnu za poskytnutou pomoc, ale v zájmu dlužnické svévole palmárního dlužníka podílejícímu se na výkonu státní moci z vůle Úřadu vlády podrobila advokáta nelidskému zacházení trestním stíháním pro plnění zákonné povinnosti a osoby z okolí advokáta podrobila nelidskému zacházení trestním stíháním z různých účelově vykonstruovaných důvodů.

V doplnění žaloby ze dne 18.7.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru správce daně ani původně žalovaný nepostupovali v rozporu s procesní nebo hmotněprávní úpravou pro danou oblast, ani neporušili při svém postupu ústavní pořádek České republiky způsobem dovozovaným žalobcem. Původně žalovaný neshledal námitky a argumentaci žalobce za důvodné a ve své podstatě dopadající na danou právní věc. Původně žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, řízení nezatížil žádnou vadou a neshledal ani žádné pochybení v postupu správce daně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť původně žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající dle žalobce ve skutečnosti, že se původně žalovaný nezabýval otázkou ústavně konformní ochrany žalobce vyplývající ze závazků České republiky z mezinárodních smluv zaručujících dodržování zákazu zneužívání státní moci k nelidskému zacházení i v řízení před správním orgánem. S touto námitkou se soud neztotožnil.

Původně žalovaný se totiž v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval otázkou protiústavního postupu, postupu v rozporu s Listinou základních práv a svobod a postupu v rozporu s mezinárodními smlouvami. V rozhodnutí je výslovně uvedeno:

„Námitku odvolatele, že příslušný správce daně postupuje v jeho případě protiústavně, v rozporu s Listinou základních práv a svobod, neshledalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem důvodnou. V daňovém řízení vedeném s odvolatelem postupoval příslušný správce daně podle názoru odvolacího orgánu v souladu se základními zásadami správy daní uvedenými v ustanovení § 5 daňového řádu. Podle zásady uvedené v odst. 1 tohoto zákonného ustanovení postupuje správce daně při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Zákonem se pro účely tohoto zákona rozumí též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu ...“ Dále pak původně žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že *„závazek odvolatele vůči státu v podobě povinnosti uhradit daň*

z převodu nemovitostí včetně příslušenství nevznikl jako důsledek protiústavního postupu správce daně, ale jako výsledek řádně a v souladu se zákonem vedeného daňového řízení.“

Vzhledem k velice obecným formulacím žalobních námitek soud považuje výše uvedené obecné formulace ze strany původně žalovaného za dostatečné vypořádání těchto obecných námitek žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému shledal soud žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných žalobcem nepřezkoumatelným. Předmětnou námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

K žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že se žalovaný nezabýval otázkou diskriminace zahraničních osob v důsledku neupravení podmínek a podrobností soudní ochrany majetku zahraničních osob zaručené v § 25 obchodního zákoníku soud konstatuje, že se touto námitkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval, neboť dospěl k závěru, že § 25 obchodního zákoníku nemá žádný vliv na právo správce daně zřídit zástavní právo k majetku žalobce z důvodu jeho neuhrazených daňových pohledávek (správnosti tohoto závěru se bude soud zabývat níže na základě hmotněprávní námítky žalobce). Vzhledem ke skutečnosti, že tento závěr, je dostatečným způsobem v žalobou napadeném rozhodnutí odůvodněn, dospěl soud k závěru, že skutečně nebylo s ohledem na tyto právní závěry žalovaného nutno se otázkou diskriminace zahraničních osob v důsledku neupravení podmínek a podrobností soudní ochrany majetku zahraničních osob zaručené v § 25 obchodního zákoníku zabývat.

Soud tedy neshledal v tomto směru žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Předmětnou námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Další konkrétní námitkou žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky svědčící mu z různých titulů i vůči státu, v důsledku čehož znemožňuje stát žalobci plnit jeho závazky nejen vůči státu. Tato námitka by mohla mít relevanci jedině v případě, kdyby bylo možno daňové povinnosti uhradit započtením pohledávek. Otázkou možnosti započtení soukromoprávních pohledávek daňového subjektu vůči daňovým povinnostem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2012, č.j. 1 Afs 93/2012-39. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že způsob placení daně kogentně stanovuje § 59 odst. 3 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), který jako možnosti placení daně uvádí: „a) na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb, b) v hotovosti, c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům, d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis, e) přeplatkem na jiné daně“. Eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou tedy nelze považovat za přeplatek na daně. V takovém případě dle závěrů Nejvyššího právního soudu obsažených ve výše citovaném rozsudku nelze uplatnit způsob placení daně stanovený v § 59 odst. 3 písm. e) daňového řádu. Stejně tak nelze započtení soukromoprávní pohledávky podřadit pod žádný z dalších zákonných způsobů placení daně. Nemožností vzájemného započtení soukromoprávní pohledávky a daňové pohledávky, jež má veřejnoprávní charakter, vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 229/98 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 226/98).

Dále soud uvádí, že v případě, že by žalobce v důsledku zadržení vysokých částek soudy neměl dostatečné finanční možnosti k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možností obsažených v daňovém řádu spočívajících např. v možnosti požádat o poseckání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o vyměření daňových povinností či o daňové exekuci nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako zcela nedůvodnou.

Další konkrétní námitkou žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že žalovaný nesprávně neshledal překážku v jeho postupu v závazku České republiky zakotveném v ustanovení § 25 obchodního zákoníku, kterým se Česká republika zavázala poskytnout nezákonnou majetkovou ochranu zahraničním osobám.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že v době vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva správcem daně na listu vlastnictví č. 2019 pro k.ú. Dejvice bylo evidováno k žalobcem vlastněnému ideálnímu podílu ve výši 1/5 k parcelám č. 2784 a 2785 a budově č.p. 1574 na parcele č. 2784 zástavní právo smluvní k pohledávce ve výši 10 000 000,- Kč ve prospěch společnosti H-Holding AG, se sídlem Hinterbergstrasse 26, Steinhauswen, 6330 Cham, Švýcarsko na základě smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 28.3.2008. toto zástavní právo bylo vloženo do katastru v rámci vkladového řízení sp. zn. V-17636/2008-101 s právními účinky vkladu ke dni 3.4.2008. Žalobce poukazoval v odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva na ustanovení předmětné zástavní smlouvy, kdy v rozhodčí doložce bylo mezi žalobcem a zástavním věřitelem dohodnuto, že vztahy založené zástavní smlouvou se budou řídit právem Kantonu Zug Švýcarské konfederace a že pro případné spory z této smlouvy bude příslušný soud v Kantonu Zug. Z uvedeného obsahu dané zástavní smlouvy žalobce dovozuje, že ve smyslu § 25 obchodního zákoníku jsou nároky společnosti H-Holding AG chráněny právem Kantonu Zug. Zdůraznil, že jsou tedy nepřislušné soudy, popřípadě jiné orgány České republiky rozhodovat podle práva České republiky o majetku zatíženém předmětnou zástavní smlouvou.

V ustanovení § 25 odst. 1 obchodního zákoníku je uvedeno, že majetek zahraniční osoby související s podnikáním v České republice a majetek právnické osoby se zahraniční majetkovou účastí podle § 24 odst. 1 může být v České republice vyvlastněn nebo vlastnické právo omezeno jen na základě zákona a ve veřejném zájmu, který není možno uspokojit jinak. Proti takovému rozhodnutí lze podat opravný prostředek u soudu. Dle soudu se toto ustanovení nijak nevztahuje na daný případ. Zejména je třeba zdůraznit, že zřízením zástavního práva pro správce daně k zajištění splatných daňových pohledávek nedochází k zásahu do majetku nebo vlastnického práva zahraniční osoby, která je zástavním věřitelem oprávněným ze zástavního práva vážnoucího na zatěžovaných nemovitostech s lepším pořadím, než má nově zřizované zástavní právo pro správce daně. Zřízením zástavního práva pro správce daně zůstává právní postavení zástavního věřitele oprávněného ze zástavního práva s lepším pořadím zcela nedotčeno. V tomto směru je tedy žalobcova argumentace ustanovením § 25 obchodního zákoníku zcela lichá.

Soud se dále plně ztotožnil se závěry žalovaného, který v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že rozhodčí doložka obsažená ve výše specifikované zástavní smlouvě uzavřené mezi žalobcem a společností H-Holding AG se týká výlučně vztahů vyplývajících mezi smluvními stranami dané zástavní smlouvy přímo z této smlouvy. Toto smluvní ujednání se nemůže nikterak dotknout zákonem upraveného práva správce daně

zajistit splatné daňové pohledávky zástavním právem. Rovněž v tomto směru shledal soud žalobcovy námitky jako nedůvodné.

K obecně vznesené námitce žalobce, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplynula žádná skutečnost, která by tuto obecnou námitku žalobce jakkoli odůvodňovala.

Dále soud konstatuje, že kromě výše uvedených námitek žaloba předložená žalobcem soudu obsahuje obecná a nikterak obsažná tvrzení žalobce o porušení ústavních principů, která však neobsahují další řádný důvod, pro nějž žalobce napadal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které s posuzovanou věcí vůbec nesouvisí. Tato tvrzení žalobce tedy soud nevyhodnotil jako žalobní body, a proto se k nim v tomto rozsudku nebude nijak vyjadřovat.

Na závěr soud poznamenává, že neshledal žádné důvody k tomu, aby se obrátil na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou, když mu nevznikly žádné pochybnosti v souvislosti s rozhodováním v dané věci ohledně aplikace práva EU.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobcem uplatněné relevantní námitky nebyly shledány jako důvodné a soud předmětnou žalobu tedy ve výroku I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. ledna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová